

Gió, mưa, em và yêu...

1. Gió

Gió nhẹ nhàng đung đưa qua lại làm chuông gió khẽ phát ra những âm thanh trong trẻo và bay bổng. Không ồn ào và náo nhiệt như bề ngoài, hắn ngồi trong phòng khẽ đưa mắt nhìn theo từng chuyển động nhỏ của chiếc chuông gió treo trước mặt – trầm tĩnh và yên lặng. Lâu lâu, hắn áp mặt xuống bàn như một con mèo lười đang nằm lim dim chờ nắng ấm rọi đến sưởi một cách ngon lành – nhưng mắt hắn vẫn không rời chuông gió – kỷ vật mà hắn tự tay làm để tặng Nhỏ nhưng vẫn chưa đến tay người đáng lý ra đã được nhận. Hắn uể oải, mệt mỏi và chán nản.

Hôm nay gió mạnh hơn mọi ngày, mới mờ sáng mà gió đã thốc qua từng ngọn cây nghe xào xạc đến bất ngờ. Tối qua hắn không ngủ, hắn đọc truyện với nghe nhạc cả đêm chỉ để thôi nhớ về Nhỏ. Nếu theo lý thuyết của một chuyên gia tâm lý học thì hắn đang thất tình. Mà cũng có thể là đúng vậy, bởi tối qua hắn có nhắn tin tỏ tình với Nhỏ nhưng kết quả vẫn là không. Hắn buồn, hắn nản nhưng sáng nay hắn vẫn phải vào viện để trông thẳng bạn mà đúng hơn hơn là thẳng em ở cùng phòng trọ đi mổ nối dây chằng. Hắn ngồi, hắn ngó, hắn ngáp rồi hắn nhớ tới Nhỏ. Nhớ rằng sáng nay hắn chưa hâm lại đồ ăn cho Nhỏ ăn sáng đi làm, quên xếp lại áo mưa bỏ vào cốp xe cho Nhỏ. Hắn muốn về lo cho Nhỏ, nhưng hắn lại sợ. Hắn sợ khi về sẽ đối mặt như thế nào với Nhỏ sau buổi nhắn tin tối qua. Mặc dù rằng hắn nói là sẽ vui dù Nhỏ có trả lời như thế nào đi chăng nữa, nhưng hắn biết mình sẽ khó mà che giấu nỗi buồn trước mặt Nhỏ được. Và Nhỏ sẽ như thế nào khi đứng trước mặt hắn? Nhỏ cũng sẽ khó xử đây. Hắn quyết định ở lại, và thêm một điều nữa là sáng nay hắn đi chăm thẳng em mổ. Gió mạnh hơn, mây đen kéo về. Có lẽ trời sẽ mưa to đây. Hắn lôi điện thoại trong túi ra và nhắn một dòng ngắn “Em nhớ hâm lại đồ ăn sáng! Đi làm cẩn thận nha, trời chuẩn bị mưa đó.” và nhấn gửi đi tới một số mà hắn đã thộc nằm lòng – Nhỏ yêu.

Tối nay có vẻ gió vẫn cứ thổi xào xạc nhưng đã đỡ hơn lúc sáng rồi. Nhỏ đi làm về, mệt mỏi và đỡ dần. Còn hắn, cả buổi sáng ở viện, trưa về dọn dẹp nhà cửa, nằm thiêu thiêu được một lát thì Nhỏ về. Hắn ngồi nhòm dậy nhìn Nhỏ, hai ánh mắt không gặp nhau, Nhỏ đã nhìn sang hướng khác.

- Anh mua đồ ăn rồi, lát em qua nấu giùm anh nha. Giờ anh đi công chuyện tí rồi về ghé qua viện một lát. Em đói thì ăn cơm trước luôn nha, khỏi đợi anh, chắc anh về hơi trễ – vừa nói hăn vừa chuẩn bị đồ ra ngoài.

- Ủm, mà Mập mỗ sao rồi? – Nhỏ hỏi lại nhưng vẫn không nhìn hăn.

- OK, tốt rồi, mai hay một anh chở em vô thăm nó. Thôi anh đi nha

Nói rồi hăn phóng đi một mạch bởi không biết sẽ nói với Nhỏ điều gì nữa.

Hăn mệt mỏi lê thân xác về phòng rồi nằm ngay trên gác. Đúng là ba mươi sáu tiếng đồng hồ dài mệt mỏi. Cộng với căn bệnh cảm “quái ác” cứ bám lấy hăn mấy ngày nay. Đang mơ màng tưởng rằng sẽ được ngủ ngon, bỗng nhiên hăn nghe tiếng Nhỏ khê ho lên vài tiếng ở phòng trên, hăn choàng ngồi dậy, nhớ lại. Nhỏ chưa hết bệnh với gió lạnh thế này chắc cảm lại rồi. Mặc cho cái mệt bao bọc lấy thân, mặc cho cơn gió đêm ngoài kia lạnh lùng, hăn vơ lấy cái áo và phóng xe ra ngoài mua đồ về pha nước cho Nhỏ uống. Bởi hăn biết rằng Nhỏ sẽ không chịu uống thuốc đâu. Chạy nhong nhong ngoài đường giữa gió đêm lạnh thấu xương kia nhưng hăn vẫn không thấy lạnh gì cả. Bởi hăn bây giờ chỉ có Nhỏ mà thôi.

2. Mưa

Loáng thoáng nghe tiếng mở cửa, hăn choàng mở mắt thì thấy Nhỏ đang đẩy cửa đi vào. Hăn mệt quá, không dậy nổi nữa đành nằm trên gác mà ngó xuống nhìn Nhỏ mà thôi. Trong vô thức, hăn cười khi thấy Nhỏ dễ thương đến nao lòng. Nhỏ đi đi lại lại trong phòng một lát rồi ra mang giày và đi làm. Hăn chưa kịp ngăn Nhỏ thỏa thích thì Nhỏ đã đi rồi. Cái mệt đã làm hăn không thốt lên được lời nào mà trôi vào cơn ngủ mê tiếp.

Tối qua sau khi chạy vòng vòng để tìm đồ về pha nước cho Nhỏ nhưng thất bại bởi lẽ giờ đó không còn ai bán thứ đó nữa nên hăn đành ôm nỗi hực hắng cùng cái lạnh về phòng và nằm vật vờ trên gác mặc cho thẳng nhóc cùng phòng tra hỏi đi đâu về. Cái mệt thấm dần vào cơ bắp hăn, cái lạnh len qua từng thớ thịt trên người. Hăn ngủ say như chết và co ro thật thảm hại.

Bình tỉnh, ngó qua ngó lại thì đã thấy chín giờ hơn. “Chết, quên dậy nấu cơm cho Nhỏ ăn sáng đi làm.” Hăn thấy mình thật vô dụng khi lại ngủ quên như

thế này. Hắn đã hứa là sẽ nấu cơm cho Nhỏ ăn sáng đi làm mỗi ngày mà giờ lại quên. Quên ngày nào không quên lại quên ngay ngày hôm nay, Nhỏ đang bệnh. Hắn vội ngồi dậy đi đánh răng rửa mặt và tiếp theo là tắm cho tỉnh táo. Nhưng cơ bắp ê buốt dường như ngăn hắn bước xuống. Chật vật lắm hắn mới tổng bỏ mọi thứ qua một bên để đi xuống gác. Đánh răng, rửa mặt, cạo râu, tắm giặt xong xuôi, hắn đổ cả mồ hôi với từng thớ thịt trên người. Nhìn lại thì đã mười giờ hơn, hắn lao ra ngoài với hai cái nón bảo hiểm trên tay, hắn phóng đi một mạch tới công ty Nhỏ làm.

- Anh đang đứng dưới công ty em nè. Làm xong xuống anh chờ về luôn.

- Ủa anh qua đây chi vậy?

- À, anh qua gặp thằng bạn có chút chuyện. Xong rồi ghé qua đây chờ em về luôn ấy mà. – Hắn ngượng ngùng trả lời. Hắn đang nói dối, làm gì có thằng bạn nào bên đây đi café với hắn giờ này. À mà có thằng bạn trời đánh của hắn bên đây thật, nhưng hôm nay là thứ bảy, làm gì nó chịu bỏ qua cơ hội chờ người yêu đi chơi cuối tuần mà đi gặp hắn cơ chứ. Nhưng Nhỏ có biết nó đâu, thế là hắn “mượn” nó trên danh nghĩa để chạy hơn chục cây số qua bên công ty đón Nhỏ về. Không biết có phải hắn khờ không ta? Bỏ qua bình luận về hắn, chúng ta quay lại với hắn đang đứng đợi Nhỏ. Hắn ngồi, hắn ngó, hắn xem giờ. Đáng lẽ ra giờ này Nhỏ phải xong việc rồi chứ. Từng người, từng người một từ tòa cao ốc bước ra nhưng bóng dáng Nhỏ vẫn chưa thấy đâu. Năm phút rồi mười phút, mười lăm phút rồi hai mươi phút, trong lòng hắn như lửa đốt không biết Nhỏ có sao không.

- Đợi người yêu hả chú em? Một ông xe ôm nhìn hắn từ nãy giờ cười hỏi. Mỗi lần có người bước ra, hắn đứng dậy rồi lại ngồi xuống thất vọng. Và cứ mỗi lần như thế ông đều mỉm cười trước hành động ngô nghê của hắn.

- Dạ con đợi bạn. – Hắn cười gượng trả lời trước câu hỏi ngặt nghèo của ông.

Một giờ đồng hồ trôi qua, gió cuốn mạnh hơn và mây đen lại tụ về càng nhanh. Mưa, mưa thật rồi. Hắn ngó quanh vẫn không thấy Nhỏ đâu chỉ thấy dòng người tấp nập đậu xe xung quanh hắn mặc áo mưa rồi lao đi. Hắn bất lực trong vô vọng không thấy Nhỏ đâu. Hắn chạy qua bên kia đường và trú dưới mái hiên trống. Hắn ngó tìm Nhỏ trong tòa cao ốc đối diện kia. Hắn nghĩ không biết Nhỏ có ở đó – trong tầng tầng lớp lớp người trong tòa cao ốc

kia – và có nhìn ra đây tìm hăn như hăn đang tìm Nhỏ không? Bỗng điện thoại reo lên, hăn vội lôi ra thì thấy Nhỏ gọi.

- Alo, anh nghe nè.

- Anh đang ở đâu vậy?

- Anh đang đứng bên đây đường đối diện tòa cao ốc nè.

- Anh có đem áo mưa theo không? Mưa to lắm.

- Anh quên mang rồi. – Hăn ngập ngừng trả lời.

- Haizzz, vậy đợi tạnh mưa rồi về thôi.

- Ừm, ha ha. – Hăn cười gượng như chữa lỗi.

Nhỏ cúp máy, còn hăn, hăn đang dán mắt vào một người trong tòa nhà đối diện kia. Là Nhỏ, từ bên đây, hăn vẫn có thể nhận ra Nhỏ. Nhỏ thật nhỏ bé trong lớp người đông đúc kia. Hăn ước sao có thể chạy ngay qua bên kia đường, xuyên qua màn mưa và ôm lấy Nhỏ vào lòng, che chở cho Nhỏ. Nhưng hăn có là gì của Nhỏ đâu chứ, Nhỏ chỉ xem hăn là bạn, là một người anh thôi. Tim hăn quặn thắt khi những ý nghĩ ấy lại xen vào.

Ngày 17 – 07 – 2013

Reng... reng...

- Này Nhỏ, anh hỏi chuyện này tí! – Tin nhắn được gửi đi.

- Chuyện gì á?

- Nếu có người tỏ tình với Nhỏ thì Nhỏ trả lời như thế nào?

- Tùy theo người thôi. He he.

- Vậy nếu người đó là anh?

- Ha ha, anh hả? Chắc là không rồi. Anh với em chỉ là bạn thôi mà.

- Anh thích em, làm bạn gái anh nha!
- Anh nói thật hả?
- Ừm, anh nói thật đó.
- Nhưng em chỉ xem anh là bạn thôi. Thật đó.
- Vậy nếu anh đợi em thì sao? Giống như Mập phòng anh đợi Mập phòng em vậy. Được không em?
- Em nghĩ là sẽ không thay đổi câu trả lời đâu. Anh hiểu cho em.
- Ừm, anh hiểu rồi. Thôi em ngủ đi. Em ngủ ngon nha. – Tin cuối cùng hắt gửi trong ngày.

Ngày 17 – 07 – 2014

Reng... reng...

- Nhỏ, làm bạn gái anh nha! – Hẳn soạn tin nhắn xong nhưng cứ chần chừ không biết là có nên gửi hay không. Cuối cùng hẳn nhấn “send” và đợi chờ kết quả. Từng giây trôi qua chậm chạp, hẳn không rời mắt khỏi điện thoại. Chờ đợi quả là mệt mỏi. Và cuối cùng tin nhắn cũng đã chịu xuất hiện.
- Hình như chuyện này em với anh có nói rồi mà. Đừng làm em khó xử nữa.
- Nhưng “anh yêu em” và anh muốn biết câu trả lời của em. Anh sẽ vui dù cho câu trả lời của em có như thế nào đi chăng nữa.
- Câu trả lời của em không thay đổi. Từ trước đến giờ, em chỉ xem anh như một người bạn, một người anh và không quá giới hạn đó. Anh hiểu cho em.
- Anh hiểu rồi, nhưng anh sẽ đợi em cho anh một câu trả lời khác được không Nhỏ?
- Đừng đợi! Câu trả lời của em sẽ không bao giờ thay đổi đâu anh. Anh đừng làm em khó xử nữa. Em nghĩ sẽ không hay khi nhắc lại chuyện này lần nữa. Vậy nha.

- Anh sẽ không nhắc lại để em phải khó xử. Nhưng hãy cho anh đợi em dù thế nào đi chăng nữa. Vì... em và vì anh nha Nhỏ.

- ...

- Ngủ ngon nha Nhỏ. – Tin nhắn cuối cùng trong ngày hôm nay.

Hắn buồn, hắn chán, hắn đọc truyện rồi hắn chán và hắn thức cả đêm.

Quay lại với thực tại ngay bây giờ. Hắn vẫn ngăm nhìn Nhỏ qua lớp mưa dày trên con đường dài. Nhỏ đáng yêu quá, Nhỏ đang đứng đấy, trong dòng người nhộn nhịp trú mưa kia. Không biết Nhỏ có cảm thấy lạc lõng như hắn bây giờ không? Còn hắn, hắn chỉ biết lặng thinh mà ngăm nhìn Nhỏ từ khoảng cách “xa xăm” này thôi.

Mưa cứ to dần, mưa tạt vào hắn, từng cơn lạnh lùng. Hắn không cảm giác gì ngoài ánh nhìn đang thu vào trong ký ức hình dáng Nhỏ. Một mai này, nếu hắn xa Nhỏ, hắn mong nụ cười của Nhỏ, hình dáng Nhỏ sẽ không phai nhòa, sẽ mãi nằm một vị trí quan trọng trong tim hắn. Và nụ cười kia ới, đừng bao giờ tắt trên gương mặt thân thương kia được không?

3. Em

Em, một cô gái nhí nhảnh trong sáng và dễ thương, luôn tươi cười. Đó là cảm nhận chung của mọi người khi gặp em. Và hăn cũng không ngoại lệ gì – hăn cũng là một thằng con trai biết xao xuyến trước nụ cười của em. Ai cũng thấy một cô bé mạnh mẽ biết bao, thế nhưng trong mắt hăn, hăn thấy em thật mong manh và yếu đuối. Hăn “say” em từ lần đầu gặp mặt, để rồi hăn luôn nhớ về em. Và có lẽ tình cảm chôn giấu ấy sẽ mãi mãi nằm im trong tim hăn cho đến khi lần đầu hăn thấy em khóc. Khi ấy em mới mong manh biết nhường nào. Hăn chỉ muốn ôm lấy em, vỗ về em. Nhưng em đã trốn vào trong phòng và khóa trái lại. Hăn ngồi ngoài lo lắng, hăn mới biết em quan trọng với hăn.

Đôi lúc em hay cau có với hăn. Hăn không hiểu tại sao em lại khó chịu với hăn, không lẽ em ghét hăn? Hăn buồn nhưng rồi thôi, hăn vẫn quan tâm em. Có những khi em làm hăn buồn, buồn thật sự ấy – bởi hăn, cái người mà bạn bè hăn luôn cho rằng không bao giờ biết buồn và giận ai. Hăn nghĩ không biết em có biết tim hăn đang rỉ máu trong đau đớn. Hăn yêu em, lo lắng cho em nhưng em có biết tâm trạng của hăn đâu. Hăn gào thét chạy trong mưa. Hăn mù quáng bởi vì em – người con gái đã lấy đi trái tim hăn.

4. Yêu

Thời gian còn lại bên Nhỏ không còn nhiều nữa. Hăn biết một ngày nào đó, hăn phải xa Nhỏ. Hăn biết Nhỏ sẽ không có cảm giác gì cho ngày ấy đâu. Còn hăn, hăn đang cảm nhận nó đến từng ngày, nó đang mang Nhỏ xa hăn, nó đang xé nát trái tim vốn không khỏe mạnh của hăn. Có ai trách Nhỏ đâu, Nhỏ chỉ xem hăn là bạn thôi – chí ít là vậy. Còn hăn mang một thứ tình yêu đơn giản đến đơn độc – tình yêu đơn phương. Như thế có phải là sai cho cả hai? Không, trong tình yêu, không có từ “sai” mà chỉ là sự lỗi nhịp của hai con tim không cùng nhịp thôi. Yêu và luôn yêu. Hăn sẽ yêu Nhỏ từng ngày Nhỏ ơi. Yêu đến khi cái ngày hăn xa Nhỏ, hăn vẫn sẽ yêu. Yêu là yêu thế thôi.

Tp. Hồ Chí Minh, 25 – 07 – 2014